



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby a ve věci

žalobkyně: **Ing. T. S.**, narozena dne X
bytem X
zastoupena obecným zmocněncem J. S.
bytem X
doručovací adresa X

proti
žalovanému: **Náměstek ministra vnitra pro státní službu**
sídlem Jindřišská 967/34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019 č. j. MV-125099-7/OSK-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu průmyslu a obchodu (dále též „*služební orgán*“) ze dne 31. 8. 2018 č. j. MIPOX02D5J5Y. Rozhodnutím služebního orgánu byla žalobkyně, státní zaměstnankyně, zařazena mimo výkon služby s účinností ode dne 1. 9. 2018 z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*Zákon*“) a ode dne zařazení mimo výkon služby bude pobírat 80 % měsíčního platu, tj. v částce 24 378 Kč měsíčně podle § 62 odst. 2 Zákona.

2. Proti oběma rozhodnutím brojí žalobkyně podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož nebyly vypořádány všechny odvolací námitky, zejména, že služební orgán se neřídil čl. 54 a 55 [55 odst. 2 písm. d)] závazného Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, jímž se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále též „*metodický pokyn*“), a nebyla zohledněna i další kritéria. Podle obou článků nemusí převedení být ve stejném oboru služby. Služební orgán řešil volná místa v oboru *hornictví*, neřešil všechna volná referentská místa na Ministerstvu průmyslu a obchodu (dále též „*MPO*“), či na jiných úřadech, ačkoli zaměstnance lze převést i na jiný obor služby, současně místa se žalobkyní neprojednal. Žalobkyně dále nesouhlasí se žalovaným, že námitky ohledně hledání vhodných služebních míst ze strany služebního orgánu v době zařazení žalobkyně mimo službu jsou bezpředmětné, když bylo zahájeno řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo. Řízení bylo totiž zastaveno neodůvodněným vyrozuměním o usnesení poznamenaném do spisu dne 27. 3. 2019 č. j. MIPOX02GOAF1, jež nelze přezkoumat.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na nedodržování zákonných lhůt, zejména v řízení o převedení na jiné služební místo zahájeném dne 7. 11. 2018 pod č. j. MIPOX02E8VI9. Pokud by zákonná lhůta byla dodržena, žalobkyně by již byla převedena na jiné služební místo na Báňský úřad. Žalobkyně upozorňuje, že řízení trvalo déle než 4 měsíce, dne 27. 3. 2019 bylo bezdůvodně ukončeno. V té době byla 25 dnů na mateřské dovolené a 22 dnů po skončení přerázení mimo službu. Přitom dne 30. 1. 2019 personální ředitel MPO přislíbil žalobkyni převedení do dne 15. 2. 2019. Ačkoli s tím souhlasila, převedena nebyla. Rozhodnutí služebního orgánu považuje za nezákonné, nelze zrušit služební místo těhotné zaměstnankyni, v té době byla v neschopnosti vykonávat službu pro rizikové těhotenství. Podle žalobkyně bylo realizováno zrušení jejího služebního místa, aby se jí MPO zbavilo; služební orgán poté, co vyčkal jejího nástupu na mateřskou dovolenou, řízení nezákonně ukončil. Rizikové těhotenství, mateřská ani rodičovská dovolená nejsou však důvodem, aby nebyla převedena na jiné služební místo, považuje to za diskriminaci. Služební orgán měl namísto jejího místa zrušit místo 68 letého zaměstnance v důchodovém věku. K tomuto doplňuje, že MPO jí pět měsíců nezaslalo plat, upřelo jí zákonnou dovolenou, nezaslalo jí rozhodnutí o převedení mimo službu z důvodu mateřské dovolené, ani žádným způsobem neukončilo postavení mimo službu z organizačních důvodů.
5. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 8. 2019 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkázal na spisový materiál a na napadené rozhodnutí, které považuje za souladné s právními předpisy. K námitkám prvního žalobního bodu, že se nevypořádal s otázkou možného převedení žalobkyně v rámci jiného oboru služby, žalovaný odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Doplnil, že problematika hledání volných služebních míst vhodných pro převedení žalobkyně v době po jejím zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů nesouvisí s napadeným rozhodnutím, na zákonnost rozhodnutí nemůže mít vliv postup služebního orgánu učiněný po vydání rozhodnutí služebního orgánu. Po zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby z organizačních důvodů na základě rozhodnutí služebního orgánu, které je předběžně vykonatelné, běží doba 6 měsíců, v rámci níž je prostor pro rozhodnutí o dalším služebním uplatnění státního zaměstnance převedením na jiné služební místo. Ke dni vydání napadeného

rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutečnosti, že stále probíhalo řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo. Nelze se proto ztotožnit se žalobkyní, že nevypořádal všechny námitky, a proto bylo odvolací řízení zatíženou vadou nedostatku odůvodnění. K nepřezkoumatelnosti vyrozumění o usnesení poznamenaném do spisu ze dne 27. 3. 2019 č. j. MIPOX02GOAF1 žalovaný uvedl, že uvedené vyrozumění nesouvisí s řízením o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalobkyni bylo doručeno v rámci jiného řízení, a to řízení o převedení. Vyrozumění o tom, že řízení o převedení žalobkyně bylo zastaveno podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), bylo žalobkyni zasláno podle § 76 odst. 3 správního řádu.

6. Žalovaný k námitkám druhého žalobního bodu k otázce nedodržení zákonných lhůt uvedl, že v odvolacím řízení poté, co žádal o doplnění spisového materiálu, musela být žalobkyně před vydáním napadeného rozhodnutí seznámena se spisovým materiálem. Výzva k seznámení se s podklady ze dne 12. 12. 2018 č. j. MV-125099-5/OSK-2018 byla na základě žádosti žalobkyně ze dne 4. 1. 2019 jí doručována opakovaně, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a mohla se k nim vyjádřit. I když napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 2. 2019, byly v průběhu odvolacího řízení činěny kroky k vydání rozhodnutí při současném zachování procesních práv žalobkyně. Nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí nemůže být důvodem k vyslovení nezákonnosti rozhodnutí. K tomuto žalovaný odkázal na judikaturu Městského soudu v Praze (rozsudky ze dne 22. 7. 2011 č. j. 9 A 128/2010-33, ze dne 23. 11. 2017 č. j. 5 A 153/2017-36, či ze dne 6. 8. 2019 č. j. 6 Ad 19/2018-41). Nedodržení lhůty v rámci řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo, které bylo zahájeno 7. 11. 2018 po vydání předběžně vykonatelného rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů v rámci běhu 6 měsíců zařazení mimo výkon služby, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nesouvisí s řízením o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalovaný doplnil, že služební orgán činil v řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo úkony, které směřovaly k vydání rozhodnutí o převedení žalobkyně na služební místo obvodního báňského inspektora v Obvodním báňském úřadu pro území Hlavního města Prahy a Středočeského kraje. K převedení ale nedošlo, předseda Českého báňského úřadu k němu nedal souhlas. Žalobkyně nebyla na toto místo převedena nikoli z důvodu její mateřské dovolené, nýbrž pro neudělený souhlas předsedy Českého báňského úřadu. Délka řízení byla ovlivněna i dlouhodobou neschopností výkonu služby žalobkyně. Byly tím ztíženy některé úkony služebního orgánu, např. seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, či doručování písemností, apod. K námitce, že nelze zrušit služební místo těhotné státní zaměstnankyni, žalovaný uvedl, že služební orgán se o těhotenství žalobkyně a jejím nástupu na mateřskou dovolenou prokazatelně dozvěděl dne 7. 3. 2019, kdy mu byl doručen její dopis ze dne 2. 3. 2019, v něm o svém nástupu na mateřskou dovolenou informovala. Návrh na zrušení služebního místa žalobkyně byl učiněn již dne 4. 4. 2018, jelikož její služební místo vzniklo pro potřeby získávání finančních prostředků pro státní podniky z Operačního programu Životní prostředí. V současném období ani do budoucna se s touto možností spolufinancování činností státních podniků nepočítá. Z uvedeného je zřejmé, že zrušení předmětného služebního místa nemohlo mít souvislost s těhotenstvím žalobkyně, žádost o změnu systemizace byla učiněna před jejím těhotenstvím.
7. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 13. 9. 2019 zopakovala žalobní argumentaci a doplnila, že podle služebního hodnocení se připravovala na převzetí další agendy. Nesouhlasí s MPO,

že neprojevila zájem o převedení na služební místo obvodního báňského inspektora, ani že se nezúčastnila schůzky na Báňském úřadě, o které nevěděla. Zákon nestanoví povinnost účastnit se schůzek, ani tehdy, když byla postavena mimo službu.

8. Žalobkyně v replice ze dne 30. 9. 2019 rovněž setrvala na žalobní argumentaci a doplnila, že MPO volná místa nehledá ani nenabízí, byť i v jejím oboru volná místa jsou, např. na Báňském úřadě. Důvodem pro nevyporádání se se všemi námitkami nemůže být skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí probíhalo řízení o převedení na Báňský úřad. Průběh tohoto řízení o převedení na Báňský úřad, není důvodem nevyporádat námitky. Kdyby bylo vyhověno odvolání a došlo ke zrušení postavení mimo službu, bylo by možné převést zaměstnance na jiné služební místo. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že žalovaný v e-mailové komunikaci uvedl, že neměl čas. Dále žalobkyně uvedla, že jí žalovaný písemně sdělil, že ji nepřevedl na Báňský úřad z důvodu nástupu na mateřskou dovolenou, což považuje rovněž za diskriminační. Brojí tím proti ukončení řízení o převedení.
9. Žalovaný v duplice ze dne 7. 11. 2019 doplnil, že po služebním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby při převádění státního zaměstnance hodnotil všechna volná služební místa v rámci státní služby, resp. v rámci všech oborů služby. Žalovanému není zřejmé, co má žalobkyně na mysli pod „referentskou činností“, kterou by mohla konat i na služebním místě v jiném oboru služby, přičemž žalobkyně žádné takové služební místo neuvádí, a ani dříve neuváděla. Pokud by napadené rozhodnutí vydal dříve, nemohl by dojít k jinému závěru odvolacího řízení, neboť pro posouzení zákonnosti a správnosti zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů nemohlo mít vliv řízení, které probíhalo po vydání tohoto rozhodnutí. Žalobkyni bylo opakovaně sděleno, že k převedení na služební místo obvodního báňského inspektora v Obvodním báňském úřadu pro území Hlavního města Prahy a Středočeského kraje nedošlo, jelikož předseda Českého báňského úřadu nedal k tomuto převedení souhlas. Poté se řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo stalo bezpředmětným, s ohledem na potřebu zařadit ji při čerpání mateřské dovolené mimo výkon služby z důvodu mateřské dovolené. Zařazení žalobkyně mimo výkon služby z důvodu mateřské dovolené proběhlo podle § 63 odst. 1 Zákona. V tomto postupu nelze shledat diskriminaci žalobkyně jako matky na mateřské dovolené.
10. Žalobkyně v triplice ze dne 19. 11. 2019 nesouhlasila, že služební orgán vybral toliko ji ze všech referentů v odboru hornictví, aby právě ona byla zařazena mimo výkon služby. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 8 Ads 301/2018-45), že systematizace je přezkoumatelná v rámci probíhajícího soudního řízení. Podrobněji se žalobkyně vyjádřila k účasti na schůzce na Báňském úřadu.
11. V prvním doplnění tripliky ze dne 11. 12. 2019 žalobkyně informovala, že do odboru hornictví na MPO byl přijat nový zaměstnanec. Dedukuje proto, že byla učiněna nová systematizace, která vyžaduje čas, a proto MPO v době před postavením žalobkyně mimo službu z důvodu mateřské dovolené již připravovalo nové místo. Rovněž vypsání výběrového řízení vyžadovalo nějaký čas. Podle žalobkyně nic proto nebránilo jejímu převedení na uvedené místo a za dobu její rodičovské dovolené zajistit zástup. Žádné místo jí nabídnuto nebylo. Takový postup má za diskriminační.
12. Ve druhém doplnění tripliky ze dne 2. 2. 2021 žalobkyně navrhla důkaz dopisem Veřejného ochránce práv ze dne 1. 2. 2021, který byl adresovaný žalobkyni (dále též „dopis ze dne 1. 2. 2021“) a jeho Zprávu o šetření a posouzení námitky diskriminace ve věci rušení

služebních míst státních zaměstnanců čerpajících mateřskou nebo rodičovskou dovolenou ze dne 1. 2. 2021 č. j. KVOP-51028/2020 (dále též „Zpráva o šetření“).

13. Žalovaný v qaudruplice ze dne 2. 3. 2021 uvedl, že Veřejný ochránce práv ve Zprávě o šetření neshledal diskriminaci žalobkyně v případě zrušení jejího služebního místa, ani v případě jejího zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Uvedený závěr Veřejný ochránce práv konstatoval i ve svém dopise ze dne 1. 2. 2021. Žalovaný se proto neztotožňuje se žalobkyní, že by uvedená zpráva a dopis prokazoval její diskriminaci v předmětném řízení o jejím zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Údajnou diskriminaci žalobkyně Veřejný ochránce práv spatřil v postupu služebního orgánu, který rozhodl v řízení o zastavení převedení žalobkyně na služební místo obvodního báňského inspektora v Obvodním báňském úřadu pro území Hlavního města Prahy a Středočeského kraje. Toto řízení však není předmětem žaloby, nesouvisí s řízením o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů.
14. Žalobkyně ve quintuplice ze dne 18. 3. 2021 setrvala na své argumentaci a doplnila, že Veřejným ochráncem práv zjištěná diskriminace se dotýká řízení o zařazení mimo výkon služby, tedy i podané žaloby.
15. Žalovaný v sextuplice ze dne 24. 6. 2021 zopakoval, že řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo bylo vedeno až vydání po rozhodnutí služebního orgánu, další kroky učiněné služebním orgánem po vydání tohoto rozhodnutí nemohou mít vliv na jeho zákonnost.
16. Žalobkyně v doplnění septupliky ze dne 5. 11. 2021 setrvala na předchozí argumentaci a navrhla jako důkaz dopis Veřejného ochránce práv adresovaný žalobkyni ze dne 4. 5. 2021 (dále též „dopis ze dne 4. 5. 2021“), dále Závěrečné stanovisko s návrhem opatření k nápravě ve věci rušení služebních míst státních zaměstnanců čerpajících mateřskou nebo rodičovskou dovolenou (dále též „Závěrečné stanovisko“), a též dopis s omluvou Státní tajemnice Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 6. 2021.
17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednání věci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
19. Podle profesního životopisu žalobkyně vystudovala Vysokou školu báňskou, Technickou univerzitu Ostrava, obor – zneškodňování a zpracování odpadů v letech 2001 až 2007.
20. Rozhodnutím služebního orgánu ze dne 23. 11. 2015 č. j. MPO 43247/2015 byla žalobkyně od 1. 12. 2015 přijata do služebního poměru na dobu určitou do 30. 6. 2017 na služební místo jako referent č. X do oddělení hornictví a odstraňování ekologických škod, odboru hornictví, sekce průmyslu MPO, v oborech služby 71 - Hornictví, geologie, podzemní stavitelství a výbušniny, se služebním označením ministerský rada, se služebním působištěm v Praze na MPO. Rozhodnutím služebního orgánu ze dne 28. 4. 2017 č. j. MIPOX025DFM9 byla doba trvání služebního poměru žalobkyně změněna na dobu neurčitou.

21. Interním sdělením ze dne 4. 4. 2018 č. j. MPO 24534/2018 byla podaná žádost služebnímu orgánu o změnu systematizace v odboru hornictví, a to zrušení služebního místa v oddělení hornictví a odstraňování ekologických škod, na kterém pracuje žalobkyně, s odůvodněním, že její „*služební místo vzniklo pro potřeby získávání finančních prostředků pro státní podniky z Operačního programu Životní prostředí. V současném programovacím období tato možnost již neexistuje a ani do budoucna se s touto možností spolufinancování činností státních podniků nepočítá. Nemáme tudíž pro Ing. S. vzhledem k jejímu oboru vzdělání nyní ani do budoucna náplň práce.*“
22. Dne 13. 8. 2018 pod č. j. MPO 59922/2018 služební orgán písemně sdělil náměstkovi ministra vnitra pro státní službu, že do informačního systému o státní službě byl vložen návrh na aktualizaci systemizace MPO s navrženou účinností od 1. 9. 2018, v něm mimo jiné zmiňuje i zrušení služebního místa žalobkyně a doplňuje, že „*místo je obsazené, ale pro zaměstnance se zaměřením vzdělání na zpracování a zneškodňování odpadů již oddělení nemá úkoly; vypořádání neumístěného zaměstnance proběhne standardním způsobem.*“
23. Personální odbor MPO e-mailem ze dne 31. 8. 2018 informoval odbor bezpečnosti a krizového řízení MPO, že podle § 132 odst. 2 písm. c) Zákona ve věci žalobkyně dochází ke změně služebního poměru státní zaměstnankyně, která bude podle služebního předpisu státního tajemníka č. 23/2018 zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů.
24. Odbor bezpečnosti a krizového řízení MPO e-mailem ze dne 31. 8. 2018 odpověděl personálnímu odboru MPO, že „*tato záležitost byla na VZO projednána dne 27. 8. 2018 s tím, že VZO nemá námitky proti tomuto rozhodnutí a vzal jej na vědomí.*“
25. Služebním předpisem č. 23/2018 ze dne 30. 8. 2018, o organizačních změnách v aparátu MPO (dále též „*služební předpis č. 23/2018*“) služební orgán schválil organizační změnu v aparátu MPO, kterou se s účinností k 31. 8. 2018 „*ruší systematizované služební místo s0017 (PT 12, obor služby 71) v oddělení /41520/ hornictví a odstraňování ekologických škod*“ žalobkyně. Doplnil, že tento služební předpis byl projednán s výborem základní organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací na MPO.
26. Podle seznamu neobsazených systemizovaných míst k datu 1. 9. 2018 se pro oddělení 41520 v něm nenachází volné služební místo.
27. Podle seznamu obsazovaných služebních míst k 30. 8. 2018 pro Obvodní báňský úřad pro území krajů Libereckého a Vysočina, služební působiště Liberec, bylo vyhlášeno výběrové řízení a požadováno odborné zaměření vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví, a pro Obvodní báňský úřad pro území kraje Ústeckého, služební působiště Most, bylo vyhlášeno výběrové řízení a požadováno odborné zaměření vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví. Ke dni 31. 8. 2018 bylo ze systému zjištěno, že Obvodní báňský úřad pro území krajů Libereckého a Vysočina, zrušil výběrové řízení, za důvod zrušení výběrového řízení uvedl „*změna údajů*“. Obvodní báňský úřad pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského, který původně také požadoval obsazení služebního místa obvodního báňského inspektora s odborným zaměřením vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví bez výběrového řízení, jej zrušil, za důvod zrušení uvedl „*potřeba editace*“.
28. Rozhodnutím služebního orgánu ze dne 31. 8. 2018 č. j. MIPOX02D5J5Y byla žalobkyně jako státní zaměstnankyně ode dne 1. 9. 2018 zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 Zákona. V odůvodnění služební orgán konstatoval, že služebním předpisem č. 23/2018 ze dne 30. 8. 2018 s účinností k 31. 8. 2018 se ruší systemizované

služební místo s0017 (PT 12, obor služby 71) v oddělení /41520/ hornictví a odstraňování ekologických škod, na kterém je státní zaměstnankyně zařazena. Služební orgán podle Evidence obsazovaných míst zjistil, že ke dni vydání rozhodnutí není žádné vhodné služební místo volné, na které by mohla být státní zaměstnankyně převedena. Na volné místo v Obvodním báňském úřadu pro území kraje Ústeckého, služební působiště Most a Obvodní báňský úřad pro území krajů Libereckého a Vysočina, služební působiště Liberec, bylo již vyhlášeno výběrové řízení a požadováno odborné zaměření vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví. Státní zaměstnankyně tento požadavek odborného zaměření nesplňuje. Na další služební místa podle seznamu obsazovaných služebních míst pro Obvodní báňský úřad pro území krajů Libereckého a Vysočina a Obvodní báňský úřad pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského, nejsou ke dni vydání tohoto rozhodnutí výběrová řízení vypsána, ale je také požadováno odborné zaměření VŠ báňská se zaměřením na hornictví, státní zaměstnankyně tento požadavek nesplňuje. Dále služební orgán uvedl, že podle § 62 odst. 1 Zákona se státní zaměstnanec zařadí mimo výkon služby nejdéle na 6 měsíců ode dne zařazení mimo výkon služby. V případě marného uplynutí této doby služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona.

29. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 17. 9. 2018 odvolání, které bylo dne 26. 10. 2018 doručeno žalovanému.
30. Žalovaný dne 7. 11. 2018 zaslal služebnímu orgánu žádost o doplnění spisového materiálu.
31. Služební orgán dne 13. 11. 2018 k žádosti žalovaného doplnil, že Seznam neobsazených míst v MPO obsahuje volná služební místa v MPO. Služební úřady byly oslovovány písemně, v současné době probíhá řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) Zákona, a to služební místo obvodního inspektora v Obvodním báňském úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského.
32. Dne 12. 12. 2018 žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato výzva byla doručována žalobkyni dvakrát, poprvé nebyla zastížena, dne 4. 1. 2019. Téhož dne, dne 4. 1. 2019 e-mailem žalobkyně požádala o opětovné doručení výzvy. Tato výzva jí k její žádosti byla podruhé doručena dne 15. 1. 2019. K seznámení se se spisem se žalobkyně nedostavila.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 12. 2. 2019 č. j. MV-125099-7/OSK-2018 odkázal na rozhodnutí služebního orgánu, který k otázce převedení zvažoval volná služební místa v oboru služby hornictví, geologie, podzemní stavitelství a výbušniny. Žalovaný doplnil, že nevhodnost většiny služebních míst, která jsou v rozhodnutí zmíněna, vyplývá též z jejich služebního působiště, které je odlišné od dosavadního služebního působiště státní zaměstnankyně. Ačkoli se žalovaný ztotožňuje se státní zaměstnankyní, že převedení na jiné služební místo nemusí být nutně v rámci téhož oboru služby, s ohledem na specifčnost oboru služby a na působnost státní zaměstnankyně v oddělení hornictví a odstraňování ekologických škod, nepřicházelo převedení v rámci jiného oboru služby v tomto případě v zásadě v úvahu. Působnost tohoto oddělení je zaměřena na problematiku zahlazování následků hornické činnosti uhelného, uranového, rudného hornictví a po těžbě ropy ve správě Palivového kombinátu Ústí, státní podnik a DIAMO, státní podnik. Jedná se o velmi specifické činnosti, které nejsou vykonávány mimo předmětný obor služby. Jelikož rozhodnutí služebního orgánu bylo státní zaměstnankyni doručeno dne 5. 9. 2018, pak doba 6 měsíců zařazení státní zaměstnankyně mimo výkon služby

z organizačních důvodů započala běžet dnem 5. 9. 2018, nikoli ode dne 1. 9. 2018, jak je v rozhodnutí nesprávně uvedeno. Tato skutečnost není důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť pozdější doručení rozhodnutí nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, ale pouze na jeho vykonatelnost. Dále žalovaný konstatoval, že vydání rozhodnutí služebního orgánu (o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů) může být prvním úkonem v řízení, služební orgán v tomto případě nebyl povinen státní zaměstnankyni vyzvat k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. V tomto případě služební orgán potencionálně vhodné služební místo pro převedení státní zaměstnankyně nenalezl, proto s ní nemohl převedení projednat. Odkázal na služební předpis č. 23/2018, z jehož bodu 1. 4. vyplývá zrušení konkrétního služebního místa. Zákon ani jiný právní předpis pak nestanoví jako překážku zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby z organizačních důvodů, ani tu skutečnost, že je dočasně neschopen výkonu služby. Námitky týkající se omezené možnosti hledání vhodného služebního místa ze strany účastnice řízení, respektive námitky týkající se hledání vhodných služebních míst ze strany služebního orgánu v době jejího zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, jsou bezpředmětné, neboť z podkladů poskytnutých služebním orgánem žalovanému vyplývá, že oznámením ze dne 7. 11. 2018 č. j. MIPOX02E8VI9, bylo zahájeno řízení o převedení účastnice řízení na jiné služební místo. Z dopisu služebního orgánu ze dne 13. 11. 2018 č. j. MPO 81627/2018, je zřejmé, že služební orgán zvažuje převedení účastnice řízení na služební místo obvodního inspektora v Obvodním báňském úřadu po území Hlavního města Prahy a Středočeského kraje.

34. Dne 7. 3. 2019 bylo MPO doručeno podání ze dne 2. 3. 2019, v němž žalobkyně oznámila MPO ukončení dočasné pracovní neschopnosti dnem 31. 1. 2019, podle lékařského vyšetření porod má nastat pravděpodobně dne 16. 3. 2019.
35. Městský soud vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
36. Podle § 62 odst. 1 Zákona *nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až g) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.*
37. Podle § 62 odst. 2 Zákona *ode dne zařazení mimo výkon služby podle odstavce 1 činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu.*
38. Podle § 90 odst. 6 správního řádu *rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88).*
39. Podle § 71 odst. 1 správního řádu *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*
40. Podle § 71 odst. 3 správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba*
 - a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,*
 - b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.*

41. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek soud považuje za potřebné konstatovat, že předmětem soudního přezkumu tak, jak jej vymezila žalobkyně v žalobě, kterou doručila soudu dne 25. 4. 2019, je rozhodnutí služebního orgánu ze dne 31. 8. 2018 č. j. MIPOX02D5J5Y (jímž žalobkyně byla zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 Zákona) a na něj navazující napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019 č. j. MV-125099-7/OSK-2018, (jímž žalovaný rozhodnutí služebního orgánu potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl). Námitky žalobkyně týkající se převedení na jiné služební místo či zařazení žalobkyně mimo výkon služby z důvodu čerpání mateřské dovolené podle § 63 Zákona o státní službě jdou nad rámec mantinelů předmětného soudního přezkumu, jenž žalobkyně podanou žalobou vymezila soudu. Proto námitky žalobkyně směřující do řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo (zahájené usnesením ze dne 7. 11. 2018 č. j. MIPOX02E8VI9), či do řízení o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z důvodu čerpání mateřské dovolené, či o nezaslání platu a upření zákonné dovolené, soud nemohl v tomto řízení s ohledem na daný rozsah soudního přezkumu vypořádat, týkají se totiž jiných řízení, než je řízení právě přezkoumávané. Rozhodnutí o zastavení řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo je předmětem samostatného soudního přezkumu, které je z podnětu žalobkyně vedeno Městským soudem v Praze pod sp. zn. 15 Ad 7/2019. Obranu proto může žalobkyně uplatnit ve zmiňovaném řízení.
42. Skutečnosti následně nastalé po vydání rozhodnutí služebního funkcionáře a napadeného rozhodnutí nemají vliv na podstatu nyní přezkoumávaného rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo výkon služby. Je tomu tak proto, že soud přezkoumává skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.).
43. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud by tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
44. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
45. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve

svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

46. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí služebního orgánu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud dále uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
47. Obě napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
48. Ani žalobkyní obecně tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soudem zjištěna nebyla, rozhodnutí obsahují důvody, pro které bylo rozhodnuto o zařazení žalobkyně mimo službu. Služební orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně byla zařazena mimo výkon služby, neboť bylo služebním předpisem č. 23/2018 s účinností k 31. 8. 2018 zrušeno systematizované služební místo s0017, na kterém byla žalobkyně zařazena, a zároveň odůvodnil, proč nebylo možno žalobkyni převést na jiné služební místo. Žalovaný pak tyto závěry doplnil v napadeném rozhodnutí. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, kdy v jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byla žalobkyně postavena mimo službu a byl jí stanoven plat po dobu zařazení mimo službu.
49. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Podle soudu se žalovaný s odvolací argumentací žalobkyně jako s celkem vypořádal způsobem dostatečným. Žalovaný reagoval na všechny stěžejní námitky žalobkyně a tyto v odpovídajícím rozsahu vypořádal. Soud přitom připomíná, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobkyně, přesto však všechny odvolací námitky řádně vypořádal. Uvedené vychází z ustálené judikatury správních soudů, podle níž soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013 – 19), tyto závěry lze přitom vztáhnout i na rozhodování správních orgánů druhého stupně. Soud neshledal pochybení žalovaného ani ve vztahu ke konkrétní odvolací námitce, na níž žalobkyně v podané žalobě poukazuje.

50. Na odvolací námitku, že se služební orgán neřídil metodickým pokynem, zejména čl. 54 a 55 metodického pokynu, kde je vymezeno, že převedení nemusí být nutně ve stejném oboru služby, žalovaný reagoval v druhém odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„se rámcově ztotožňuje s tvrzením účastnice řízení, že převedení na jiné služební místo nemusí být nutně v rámci téhož oboru služby, nicméně s ohledem na specifčnost předmětného oboru služby a doposud účastníci řízení vykonávání činnosti, respektive s ohledem na působnost oddělení hornictví a odstraňování ekologických škod, v němž byla účastnice řízení zařazena, nepřicházelo převedení v rámci jiného oboru služby v tomto případě v zásadě v úvahu [...] jedná se o velmi specifické činnosti, jež nejsou vykonávány mimo předmětný obor služby. Účastnice řízení ve svém odvolání ani neuvádí, jaké konkrétní služební místo by pro ni mohlo být výhodné, případně jakým oborem služby se měl služební orgán dále zabývat“*. Soud se neztotožnil se žalobkyní, že by se žalovaný uvedenou námitkou vůbec nezabýval. V napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil důvody, proč žalobkyně nemohla být, s ohledem na její specializaci, kontinuálně převedena na služební místo v jiném oboru služby.
51. Lze souhlasit s žalobkyní, že služební orgán výslovně hodnotil pouze volná místa v oboru hornictví. Řízení v případě žalobkyně však bylo vedeno na dvou stupních, přičemž rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří podle setrvalé judikatury jeden celek, jak je uvedeno shora. Pro zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného je podstatné, že se hodnocením služebních míst v jiném oboru služby zabýval právě žalovaný v napadeném rozhodnutí, k němuž si nechal spis doplnit. Ve shora citovaném druhém odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, proč nepřicházelo převedení v rámci jiného oboru služby v tomto případě v úvahu. Svůj závěr zdůvodnil specifčností činnosti vykonávané žalobkyní, která byla zaměřena zejména na problematiku zahlazování následků hornické činnosti uhelného, uranového, rudného hornictví a po těžbě ropy ve správě Palivového kombinátu Ústí, státní podnik a DIAMO, státní podnik, s tím, že popsaná činnost není vykonávána mimo předmětný obor služby. Žalovaný tak doplnil odůvodnění služebního orgánu stran převedení na jiné služební místo pro žalobkyni vhodné.
52. Podle namítaného metodického pokynu mají postupovat služební orgány rozhodující o změnách služebního poměru a odchýlení se od něj by znamenalo, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011 č. j. 1 Ao 2/2010-185). K jeho závaznosti srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019 č. j. 9 Ads 431/2018-37.
53. Metodický pokyn v článku 54 stanovuje, že *„vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií.“* Toto pravidlo by ovšem platilo i bez výslovného zakotvení v metodickém pokynu, neboť odráží obecnou zásadu činnosti správních orgánů, podle níž správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (viz § 2 odst. 4 správního řádu). V článku 55 odst. 2 metodického pokynu jsou pak demonstrativně označena tato kritéria relevantní pro účely posouzení vhodnosti služebního místa: a) zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost; b) požadované vzdělání a kvalifikace; c) schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, d) obor/obory služby – posouzení vztahu doposud vykonávaných oborů služby ve vztahu k oborům služby vykonávaným na služebním místě, na které má být státní zaměstnanec převeden; e) služební úřad (stejný nebo jiný); f) služební působiště, resp. místo výkonu služby; g)

zařazení do platové třídy; h) přístup státního zaměstnance k převedení. Metodický pokyn v čl. 54 odst. 4 popisuje rovněž doporučený postup při převedení na jiné služební místo, podle kterého by měl služební orgán nejprve posoudit, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož služební úřadu, neboť to odpovídá zásadě procesní ekonomie a lze předpokládat, že bude v zásadě vždy vhodnější, aby státní zaměstnanec zůstal zařazen v témže služebním úřadu. Teprve pokud není v tomto služebním úřadu žádné vhodné volné služební místo, měl by služební orgán posoudit, zda neexistuje vhodné volné služební místo v rámci jiného služební úřadu.

54. Ze správního spisu soud ověřil, že služební orgán před vydáním rozhodnutí (ve dnech 30. 8. 2018 a 31. 8. 2018) se zabýval otázkou možného převedení žalobkyně na jiné vhodné služební místo, zvažoval volná služební místa v oboru služby Hornictví, geologie, podzemní stavitelství a výbušniny. Vycházel přitom z Evidence obsazovaných služebních míst, která je součástí Informačního systému o státní službě. Obvodním báňským úřadem pro území krajů Libereckého a Vysočina, se služebním působištem v Liberci a Obvodním báňským úřadem pro území kraje Ústeckého, se služebním působištem v Mostě, byla vyhlášena výběrová řízení a požadována odborná zaměření vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví. Pro tato místa bylo požadováno odborné zaměření vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví, které však žalobkyně nesplňovala, jelikož na Vysoké škole báňské, Technické univerzitě Ostrava, vystudovala obor zneškodňování a zpracování odpadů, proto nemohla být na daná místa (se zaměřením na hornictví) převedena. Zároveň služební orgán konstatoval, že tato místa jsou pro žalobkyni nevhodná i vzhledem k místu služebního působišť, které je odlišné od dosavadního služebního působišť žalobkyně, jímž byla Praha. Následně Obvodní báňský úřad pro území krajů Libereckého a Vysočina, zrušil výběrové řízení, za důvod zrušení výběrového řízení uvedl „změna údajů“. Obvodní báňský úřad pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského, který původně také požadoval obsazení služebního místa obvodního báňského inspektora s odborným zaměřením vzdělání VŠ báňská se zaměřením na hornictví, bez výběrového řízení, jej zrušil, za důvod zrušení uvedl „potřeba editace“. Uvedené soud popsal pod bodem 27. tohoto rozsudku. Soud se proto ztotožnil se služebním orgánem, že před vydáním rozhodnutí nebyla zjištěna volná služební místa pro žalobkyni, jež by pro ni byla vhodná z důvodu požadovaného vzdělání a kvalifikace na dané místo, žalobkyně nesplňovala podmínky stanovené pro výkon dané pozice. Současně žalovaný tuto zjevnou nevhodnost služebních míst dle jednoho z kritérií metodického pokynu doplnil nevhodností z důvodu místa služebního působišť. Nelze žalovanému upřít, že dohledával také služební místa v rámci původního služebního působišť žalobkyně.
55. Žalovaný, resp. služební orgán uvedl, z jakých důvodů nebyla volná služební místa pro žalobkyni vhodná, a taková jí tedy namohla být ani nabídnuta. Služební orgány neshledaly možným převedení žalobkyně na jiné služební místo vzhledem ke kladeným kvalifikačním požadavkům a specifičnosti oboru žalobkyně. Žádné konkrétní námitky směřující proti tomuto posouzení přitom žalobkyně v žalobě nevznesla. Soudu není zřejmé, jakými jinými kritérii se služební orgány podle žalobkyně při svých úvahách měly řídit, když nemožnost převedení žalobkyně na dotčená služební místa byla dána již výše uvedenými skutečnostmi, a zároveň žalobkyně ani netvrdila, jaká konkrétní kritéria měla být v jejím případě zohledněna, omezila se toliko na obecné tvrzení o nezohlednění dalších kritérií metodického pokynu. Není přitom úlohou soudu dohledávat skutečnosti na podporu žalobních tvrzení, takový postup, kdy by se soud de facto stavěl do pozice obhájce, v rozporu s dispoziční zásadou ovládající soudní řízení správní a zasahoval by tím do

rovného postavení účastníků řízení. Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, nemůže však suplovat procesní aktivitu stran.

56. Pokud je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, děje se tak proto, že v daném čase nemůže být převeden na jiné služební místo, neboť pro něj není žádné služební místo vhodné. Tak tomu bylo i v případě žalobkyně, kdy služební orgány obou stupňů z výše zrekapitulovaných důvodů neshledaly existenci žádného volného pro žalobkyni vhodného služebního místa. Ačkoli nikdo nemůže žalobkyni nutit, aby nahradila povinnosti služebního orgánu při vyhledávání vhodného volného služebního pro její osobu tím, že bude tato místa vyhledávat sama, je nutné dodat, že žalobkyně neuvedla žádná konkrétní služební místa, na které podle jejího tvrzení mohla být v předmětné době převedena a jejichž vhodností se měly správní orgány zabývat. V prvním doplnění tripliky ze dne 11. 12. 2019 (viz bod 11. tohoto rozsudku) žalobkyně uvedla, že je jí známo, že je na MPO nové služební místo v oboru hornictví, což sděluje jako novou informaci, kterou nemohla soudu sdělit dříve. Jelikož je toto tvrzení soudu předestřeno po cca osmi měsících od nápadu žaloby a cca deset měsíců od vydání napadeného rozhodnutí, pak těžko lze klást k tíži služebním orgánům, že jej nevzaly v úvahu při svém tehdejším rozhodování. Služební orgány vycházely z v době rozhodování aktuální Evidence obsazovaných míst. Současně lze uvést, že podle § 62 odst. 1 Zákona zařazení mimo výkon služby je nejdéle na 6 měsíců. Taková lhůta již proto pominula.
57. Podle soudu se může jednat o převedení na jiné služební místo pouze v rámci příslušného služebního úřadu, ve kterém státní zaměstnanec vykonává službu, tedy v rámci MPO. Nemůže se jednat o převedení na jiné služební místo do jiného služebního úřadu, např. jiného ministerstva. Takový závěr ostatně koresponduje i s úpravou převedení na jinou práci uvedenou v zákoníku práce, podle níž není možné zaměstnance převést k jinému zaměstnavateli, nýbrž pouze v rámci jednoho zaměstnavatele, u kterého je zaměstnanec v pracovním poměru.
58. K dílčí námitce žalobkyně, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že námitky ohledně hledání vhodných služebních míst ze strany služebního orgánu v době zařazení žalobkyně mimo službu jsou bezpředmětné, protože bylo zahájeno řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo, městský soud ověřil ze správního spisu, že v době vydání napadeného rozhodnutí probíhalo řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo, zahájené oznámením ze dne 7. 11. 2018, které nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí pravomocně ukončeno. Brojí-li žalobkyně proti zastavení řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo ze dne 27. 3. 2019, pak toto řízení není předmětem soudního přezkumu, a je třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí bylo vydané dne 12. 2. 2019, k tomuto meznímu okamžiku lze věc posoudit. Jak již bylo zmíněno shora, u zdejšího soudu probíhá paralelně řízení, jak je uvedeno v bodu 41. tohoto rozsudku. První žalobní bod není důvodný.
59. Úvodem vypořádání *druhého žalobního bodu* soud opět připomíná, že rozsah soudního přezkumu je jasně vymezen předmětem přezkoumávaného řízení, kterým bylo toliko zařazení žalobkyně mimo výkon služby. Veškeré námitky žalobkyně týkající se jiného řízení, tj. stran řízení o převedení žalobkyně na služební místo zahájené usnesením ze dne 7. 11. 2018, včetně námitky nedodržení lhůty v tomto řízení, jsou k projednávání věci

irelevantní, a soud se proto jimi nemohl zabývat. Tyto námitky mohla žalobkyně vznést v jiném řízení.

60. V žalobě vznesenou obecnou námitku nedodržení zákonných lhůt v nyní přezkoumávaném řízení žalobkyně konkretizovala v replice ze dne 30. 9. 2019, zmiňované pod bodem 8. tohoto rozsudku. Soud ze správního spisu ověřil, že dne 26. 10. 2018 bylo žalovanému doručeno odvolání žalobkyně. Tímto okamžikem počala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 90 odst. 6 věta druhá správního řádu). Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 2. 2019, což je po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu ve spojení s § 71 odst. 3 téhož zákona.
61. Lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou, na její uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany žalovaného stupně tak nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011 č. j. 9 A 128/2010-33), a to obzvláště za situace, kdy v dané věci žalobkyni bylo známo, že žalovaný požádal o doplnění spisového materiálu, který služební orgán realizoval dne 13. 11. 2018, poté žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, a dne 4. 1. 2019 poté, co žalobkyni nebylo úspěšně doručováno, požádala o opětovné doručení výzvy k seznámení se s podklady, kdy této možnosti žalobkyně nevyužila, jak je popsáno pod body 29. až 32. tohoto rozsudku. K uvedenému nelze nezmínit, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobkyně užila možnost uplatnit institut opatření proti nečinnosti, pokud měla za to, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě (jak nyní v žalobě poukazuje žalobkyně). Současně tvrzení, že pokud by žalovaný rozhodl včas, došlo by k jejímu převedení, je tvrzením v hypotetické rovině ničím nedoložené.
62. Dále žalobkyně tvrdí, že byla diskriminována z důvodu rizikového těhotenství, mateřské a rodičovské dovolené. S tímto tvrzením se soud neztotožnil. K uplatnění námitky lze uvést, že žádost o změnu systemizace služebního místa s0017 (PT 12, obor služby 71) v oddělení /41520/ hornictví a odstraňování ekologických škod, na kterém byla žalobkyně jako státní zaměstnankyně zařazena, byla iniciována interním sdělením dne 4. 4. 2018, návrh aktualizace systemizace byl předložen dne 13. 8. 2018 náměstkovi ministra vnitra pro státní službu, následně služebním předpisem MPO č. 23/2018 byla organizační změna schválena k datu 31. 8. 2018 poté, co předtím byla projednána odbory MPO, jak soud ověřil ze správního spisu. Služební místo žalobkyně původně vzniklo pro potřeby získávání finančních prostředků pro státní podniky z Operačního programu životního prostředí, přičemž bylo zjištěno, že v současném programovacím období tato možnost již neexistuje a ani do budoucna se s touto možností spolufinancování činností státních podniků nepočítá. Je zřejmé, že pokud by uvedené místo zastával 68 letý zaměstnanec v důchodovém věku, jak uvádí žalobkyně, pak by bylo místo zrušeno takové osobě. Ze spisu dále nevyplývá, že by žalobkyně informovala služební orgán či žalovaného, že je těhotná. Tuto skutečnost neuvedla ani v odvolání v průběhu řízení. Teprve až dne 7. 3. 2019, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí, bylo MPO doručeno podání ze dne 2. 3. 2019, jímž žalobkyně oznámila MPO, že podle lékařského vyšetření porod má nastat pravděpodobně dne 16. 3. 2019.
63. Z uvedeného časového sledu je zřejmé, že systemizace služebních míst, na základě níž bylo zrušeno i služební místo žalobkyně, nemohla být činěna s cílem zbavit se těhotné zaměstnankyně, o čerpání mateřské dovolené žalobkyni se služební orgán dozvěděl až téměř rok poté, co bylo iniciováno zrušení systematizovaného služebního místa, na kterém

byla zařazena žalobkyně. V té době nebyla těhotná. Ani následné vydání prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, tak nemohlo nikterak souviset s čerpáním mateřské dovolené žalobkyně, když žalobkyně nastoupila na mateřskou dovolenou až dne 2. 3. 2019, tedy téměř měsíc po vydání napadeného rozhodnutí. K poznámce žalobkyně, že nelze zrušit služební místo těhotné zaměstnankyni, v té době byla v neschopnosti vykonávat službu pro rizikové těhotenství, soud uvádí, že služební orgán nemohl předpokládat těhotenství žalobkyně, když takovou skutečnost mu předem nesdělila. Kromě toho interním sdělením MPO ze dne 4. 4. 2018, jímž byla podaná žádost služebnímu orgánu o změnu systematizace v odboru hornictví, ke zrušení služebního místa v oddělení hornictví a odstraňování ekologických škod, na kterém pracovala žalobkyně, nedošlo, tímto krokem nemohla být zasažena práva žalobkyně. Jelikož zaměstnavatel v době k 31. 8. 2018 neměl pro žalobkyni adekvátní služební místo, které pro ni hledal (dne 30. 8. 2018 a dne 31. 8. 2018) nemohl postupovat jinak, než rozhodnutím jí dočasně zařadit mimo výkon služby tak, jak to učinil. V tomto postupu soud nezákonnost neshledal. Soud neshledal druhý žalobní bod důvodným.

64. Co se týká dalších námitek žalobkyně a jejích návrhů na doplnění dokazování (dopis ze dne 1. 2. 2021, Zpráva o šetření, dopis ze dne 4. 5. 2021, Závěrečné stanovisko), které byly soudu doručeny po lhůtě podle § 72 odst. 4 s. ř. s., jedná se o opožděně uplatněné námitky, k nimž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet. Námitky, kterými žalobkyně rozvila již uplatněné žalobní námitky, soud zohlednil výše.
65. Ze shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu